

A Fővárosi Ítéltábla a Z. Tóth Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Z. Tóth Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Seres Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Seres Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. augusztus 26. napján kelt 27.P.23.149/2016/8. számú ítéletével szemben a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresete az ... -án ... órai kezdettel „...” címmel megjelent riporttal kapcsolatos sajtó-helyreigazítás közzétételére irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperesek permegszüntetési kérelmét elutasította, egyúttal a keresetet is elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 38.100 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 36.000 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott az Alaptörvény IX. cikkére, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdésére és 12. § (1) bekezdésére, a Pp. 342. § (1) és 343. § (1) bekezdéseire, továbbá a PK 12. számú állásfoglalásra.

Elsőként az alperesek permegszüntetési kérelme tárgyában foglalt állást és azt állapította meg, hogy a felperes által sérelmezett lineáris médiaszolgáltatásnak minősülő sajtóközlés esetében a médiaszolgáltatót, azaz a II. rendű alperest terheli a szerkesztői felelősség, következésképpen tévedett a felperes akkor, amikor a sajtó-helyreigazítás iránti kérelmét nem a médiaszolgáltatóhoz,

hanem a sérelmezett televíziós műsor (lineáris médiaszolgáltatás) szerkesztőségéhez címezte. Ugyanakkor megállapítható, hogy a sajtó-helyreigazítási kérelem megítélése körében nem a kérelem címezésének, hanem annak van relevanciája, hogy az arra jogosult részére az a törvényben meghatározott határidőn belül megérkezzen. E körben az elsőfokú bíróság hivatkozott a PK 13. számú állásfoglalás II. pontjára. Megállapította azt is, hogy a II. rendű alperes volt az, amelyhez a felperesnek - tévesen - a vele azonos címen található ... intézett sajtó-helyreigazítás iránti kérelme megérkezett. Ez az egyetlen okszerű következtetés vonható le abból az alperesek által sem vitatott tényből, hogy a kérelem megérkezését igazoló postai tértivevényt átvevő magánszemély a II. rendű alperes nevét feltüntető pecséttel igazolta a küldemények átvételére vonatkozó jogosultságát. A felperesi tévedésnek tehát nincs jelentősége a perben, mert a sajtó-helyreigazítási kérelem az arra jogosulthoz megérkezett.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint azon II. rendű alperesi magatartás, hogy a tértivevényből is megállapíthatóan az I. rendű alperes szerkesztőséghez címzett levelet átvette, olyan ráutaló magatartásnak értékelendő, mellyel a II. rendű alperes elismeri, hogy az I. rendű alpereshez intézett megkeresés tényleges címzettje ő maga. Így az elsőfokú bíróság arra következtetésre jutott, hogy a felperes eleget tett a sajtó-helyreigazítási per indítása előfeltételének, azaz az arra jogosult II. rendű alpereshez a törvényes határidőn belül megérkezett a sajtó-helyreigazítás iránti kérelem.

Ezt követően a felperes alperesek által vitatott keresetőségi joga tárgyában foglalt állást és - a PK 13. számú állásfoglalás I. pontjára is figyelemmel - arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett sajtóközlés a felperest személyében érintette, ezért jogában állt ezzel összefüggésben sajtó-helyreigazítási eljárást kezdeményezni.

Vizsgálta azon alperesi hivatkozást is, hogy a felperes keresete nem tartalmazza kellő pontossággal a sérelmezett tényállításokat. Ezt nem tartotta megalapozottnak annak ellenére, hogy - megállapítása szerint - a felperes a közlés egészéből kiemelve oly módon hivatkozott a riport állítására, mely torzította annak tényleges tartalmát. Hivatkozott a PK 13. számú állásfoglalás II. pontjára és a felperesi helyreigazítási kérelem tartalmi értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy az kellő pontossággal tartalmazza, hogy a sérelmezett közlés azon tényállításának megalapozottságát vitatja, mely szerint „A közpénzzel gazdálkodó alapítványok kevesebbet kaptak a pénzük után, mint amennyit az állampapírokon kereshettek volna”. Ez - álláspontja szerint - beazonosítható a riport azon tényállításával, mely szerint „Kevesebb kamatot kaptak a pénzük után a ...tól, illetve elődjétől az ...tól, mint amennyit például állampapírokból kereshettek volna.”

Az elsőfokú bíróság a sérelmezett sajtóközlést tartalmilag értékelte és arra a következtetésre jutott, hogy az ténybelileg megalapozott véleménynek minősül, amellyel összefüggésben sajtó-helyreigazításnak nincs helye. E körben hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalás III. pontjára, illetve a BDT2012. 2653. számú eseti döntésére.

A perköltség viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Az ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének való helyt adást kérte.

Előadta, hogy a felperes pénzintézet, amely vonatkozásában politikai vélemény megfogalmazására került sor, melyet egy híradás közölt a nagy nyilvánosság felé. A pénzintézetet mint jogi személyt ugyanúgy megilletik a személyiségi jogvédelem eszközei - köztük a sajtó-helyreigazítási igény előterjesztése -, mint bármely más természetes személyt azzal, hogy nem köteles nagyobb türelemre a személyét érő jogsértéssel szemben.

Előadása szerint a felperes tevékenységével kapcsolatban tett, a bíróság által értéktétel körébe sorolt kijelentés olyan mértékben valótlan, hogy az alkalmas téves következtetések levonására.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megengedő módon értelmezte a sajtóközleményt. ... állítása konkrétan azt fejezi ki, hogyha az alapítványok állampapírban helyezték volna el a lekötéseiket, akkor ott magasabb kamatot kaphattak volna. Ez valójában nem igaz, erre vonatkozóan a felperes bizonyítékot is csatolt.

Előadása szerint nem foghat helyt az elsőfokú bíróság azon hivatkozása sem, hogy a felperes keresetlevele torzította az alperesi közlés értelmezését, a tárgyalás folyamán ugyanis a felperes csatolta a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóságtól beszerzett sérelmezett híradás anyagát is, amelynek alapján az alperesi közlés a per tárgyalásán a felperes részéről pontosításra került.

Álláspontja szerint a felperes nem lehet kitéve a gazdasági tevékenységét illetően politikai csatározásoknak, a gazdaságnak és a politikának el kell különülnie egymástól.

Előadta, hogy a sérelmezett híradás teljes terjedelme megvizsgálásra, a sérelmezett konkrét ténykijelentés megjelölésre került a felperes részéről, így nem lehet akként értelmezni, hogy a híradás teljes egészéből kiragadott volna egy részt. A híradás teljes anyagának negatív felhangja van, az alperesek úgy adták tovább, tehát híresztelték ... sajtóközleményét, hogy nem közölték az általuk hivatkozott valós tényadatokat, hogy csak néhány esetben volt jobb hozamlehetőség a befektetések után, pedig ez a politikusi túlzást kiegészítette volna.

A híradás - álláspontja szerint - nem tartalmazza a teljes sajtóközleményt, az alperesek által vágott, egymáshoz rendelt részek alkalmasak voltak arra, hogy a kijelentés alapjául szolgáló tények elferdített formában kerüljenek közlésre és a nézőben azt a konkrét véleményt keltsék, hogy nem tisztességes módon járt el a felperes akkor, amikor a hozzá befektetett összegek után nem biztosította az állampapírokban elérhető hozamot.

A felperes utalt arra, hogy a PK 15. számú állásfoglalás alapján a bíróságnak lehetősége van arra, hogy a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítsa a helyreigazítási közlemény szövegét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, azonban az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakat abban a tekintetben, hogy a sajtó-helyreigazítási kérelem az arra jogosulthoz, a II. rendű alpereshez a törvényes határidőn belül megérkezett, nem osztotta.

A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 1. § 1. pontja szerint médiaszolgáltatás: az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. és 57. cikkében meghatározott, önálló, üzletszerűen - rendszeresen, nyereség elérése érdekében, gazdasági kockázatvállalás mellett - végzett gazdasági szolgáltatás, amelyért egy médiaszolgáltató szerkesztői felelősséget visel, amelynek elsődleges célja műsorszámoknak tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából a nyilvánossághoz való eljuttatása valamely elektronikus hírközlő hálózaton keresztül.

Az 1. § 2. pontja értelmében médiaszolgáltató: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely szerkesztői felelősséggel rendelkezik a médiaszolgáltatás tartalmának megválasztásáért, és meghatározza annak összeállítását. A szerkesztői felelősség a médiatartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért való felelősséget jelenti, és nem eredményez szükségszerűen jogi felelősséget a médiaszolgáltatás tekintetében.

Az 1. § 5. pontja szerint lineáris médiaszolgáltatás: a médiaszolgáltató által nyújtott, műsorszámok műsorrend alapján történő egyidejű megtekintését, illetve meghallgatását lehetővé tevő médiaszolgáltatás.

A jogvita elbírálásakor elsősorban azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a felperes helyreigazítási kérelmét a helyreigazításért felelős személy megkapta-e, az előzetes eljárás során a kérelem tárgyában döntési jogosultsággal rendelkező személy részére került-e az kézbesítésre.

A fenti jogszabályi pontok értelmezése alapján a televíziós műsorban, jelen esetben az ... -i, ... órákor sugárzott adásában megjelenített sérelmezett kijelentésért csak a televíziós csatornát működtető alperesi gazdasági társaság tartozhat felelősséggel.

A Pp. 342. § (1) bekezdése szerint helyreigazításának - a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti - közzétételét az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított 30 napon belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől, vagy a hírügynökségtől.

A 343. § (1) bekezdése szerint ha a médiaszolgáltató, a sajtótermék szerkesztősége, vagy a hírügynökség a helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségét határidőben nem teljesíti, az azt igénylő fél ellene kereset indíthat.

A jogszabályi rendelkezésekből következően az előzetes helyreigazítási kérelmet is a II. rendű alpereshez kellett volna eljuttatni. A jogi képviselővel eljáró felperes azonban az előzetes helyreigazítási kérelmet az ...nek címezte, így a pert megelőző eljárás címzettje nem felelt meg a szigorú jogszabályi előírásoknak. Ez pedig azt jelenti, hogy az alperesi médiaszolgáltatóval szemben a felperes nem folytatta le a Pp. 342. §-a szerinti előzetes helyreigazítási eljárást, aminek az a következménye, hogy vonatkozásában helyreigazítás közzétételére kötelezésnek nincs helye.

A felperes által a keresetlevélben - a Pp. 48. §-a szerinti - perbeli jogképességgel nem rendelkező alperes került megjelölésre, az előzetes helyreigazítási kérelem is részére és nem a médiaszolgáltató részére került megküldésre, olyan szerv részére tehát, amely az ...-on belül nem is értelmezhető, tekintettel arra, hogy az ...-on megtalálható számtalan műsortípushoz többféle szerkesztőség tartozik.

Bár a perbeli jogképességgel rendelkező médiaszolgáltató, a II. rendű alperes - az elsőfokú bíróság felhívására - perbevonásra került, ez azonban olyan időben történt, amikor már az ügy érdemében való állásfoglalás nem volt teljesíthető.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy abból az alperesek által sem vitatott tényből, hogy a kérelem megérkezését igazoló postai tértivevényen az azt aláíró magánszemély a II. rendű alperes pecsétjét helyezte el, az az egyetlen okszerű következtetés vonható le, hogy az előzetes helyreigazítási kérelem a II. rendű alpereshez érkezett meg.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítása szerint ez nem olyan ráutaló magatartás, mellyel a II. rendű alperes elismerné, hogy a helyreigazítási kérelemnek ő a tényleges címzettje. A tértivevényből megállapíthatóan címzettként egyértelműen az I. rendű alperes neve került megjelölésre, az átvételt igazoló okiraton valóban a II. rendű alperes bélyegzője szerepel. Az „ügyfél saját jelzése” rovat azonban azt is tartalmazza, hogy „titkárság (zárt boríték)”. Ebből nem következik az, hogy a II. rendű alperes azt juttatta volna kifejezésre, hogy ténylegesen ő a címzettje a kérelemnek.

A helyreigazítási kérelem címzettjének pontos megjelölése a felperes feladata volt. A Pp. 342. § (1) bekezdése és 343. § (1) bekezdése egyértelműen meghatározza azt, hogy az érintett kitől kérheti a sajtó-helyreigazítást, illetve amennyiben a helyreigazítás közzétételére határidőn belül nem kerül sor, kivel szemben indíthat keresetet. Annak a megállapítása, hogy a kérelem címzettje a helyreigazítási kérelem tárgyában döntési jogosultsággal rendelkező alperesi médiaszolgáltató, nem a II. rendű alperes, főleg nem a küldemények átvételére jogosult személy szubjektív megítélésének függvénye.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a pert megelőző eljárás szabálytalan volt, az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését, a kereset elutasítását ez alapozta meg.

A keresetösszeírás jog hiányával, azzal, hogy a kereset a sérelmezett tényállításokat pontosan tartalmazza-e, valamint a sérelmezett sajtóközlés tartalmi vizsgálatával a Fővárosi Ítéltábla ezért érdemben nem is foglalkozott.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, eltérő indokolással helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére másodfokú perköltség fizetésére. A perköltség az alperesi jogi képviselő munkadíjából tevődik össze, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapított meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket is a felperes köteles viselni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2016. november 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő